

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (4)

O vale plină cu gropi

J.T. Mawson

2 Împărați 3, 16-20: *Și a zis: „Așa vorbește Domnul: »Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!» Căci așa vorbește Domnul: »Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă, și veți bea, voi, turmele voastre și vitele voastre. Dar aceasta este puțin lucru înaintea Domnului. El va da pe Moab în mâinile voastre; veți sfărâma toate cetățile întărite și toate cetățile alese, veți tăia toți copacii cei buni, veți astupa toate izvoarele de apă, și veți strica cu pietre toate ogoarele cele mai bune.»*

»Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!» - Cum se obțin binecuvântările lui Dumnezeu, de către cei care le doresc

Acea oștire mare din pustia Edom se afla într-un pericol îngrozitor. »N-au avut apă«, și dușmanii, moabiții, s-au strâns pentru atac. „Fără apă” însemna nenorocire, înfrângere, nimicire. Fără apă nu puteau să obțină victoria. Desigur, au căutat apă, dar în zadar. Numai Dumnezeu putea să înlăture această lipsă. Nu era nicio speranță pentru ei, numai să se încreadă în El. Dar ei erau un popor răzvrătit. Îi va primi Dumnezeu? – Cu siguranță, El S-a îndurat de ei, și așa cum deseori a intervenit pentru eliberarea lor, tot așa a făcut-o acum prin profetul Său, care a vorbit în locul Lui. El le-a dat ce le trebuia așa de mult, și așa s-au întors victorioși acasă din luptă și încărcăți cu pradă.

Această oștire fără apă este un tablou viu al numărului nespus de mare al acelora de astăzi, care mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu – un tablou al creștinătății, care în realitate nu are apă. Dar fără apă, fără apa vie, în acest caz, sunt un popor doborât la pământ, căci un creștin fără apă nu poate birui pe moabiți, care sunt un tablou remarcabil în Vechiului Testament despre firea pământescă rea, cu trufia și poftetele ei nelegiuite.

Este foarte clar, că această stare lipsită de apă și putere se întâlnește astăzi pretutindeni și această nenorocire este de zece ori mai rea, deoarece se pare că sunt foarte puțini aceia care o simt. Ritualismul, formalismul bisericesc, este fără apă, și cu toate acestea mulțimi mari se îndreaptă într-acolo, în speranța că vor găsi satisfacție pentru sufletele lor; dar în zadar. Acolo pot lua naștere simțăminte de bucurie, dar conștiințele rămân neatinsse, căci inima este umplută cu forme și obiceiuri, și nu cu Dumnezeu. Modernismul, noua teologie, este drumul spre pustie, unde nu sunt izvoare. El este, dacă ar fi posibil, mai rău decât ritualurile. El umflă cu mândrie neroditoare duhul omului și îi răpește simțul pentru ce are el nevoie, îl ispitește să disprețuiască evanghelia harului lui Dumnezeu. El este calea largă, care duce la pierzare, și mulți sunt care merg pe ea. Dar sunt unii care se îndepărtează de frazele generale ale religiei zilelor noastre, ortodocșii, care au cei drept adevărata credință, dar le lipsește prospețimea, sau puterea spirituală în viață. Ei se aseamănă cu Iosafat, care se temea de Dumnezeu, și care a fost atras în pustia Edom. Ei sunt răzvrățiți, și ei știu și simt că sunt așa.

Mai sunt unii, care nu sunt răzvrățiți, dar nu sunt nici fericiți! Credița lor în Hristos nu i-a adus la libertatea, la victoria, la bucuria despre care vorbește Biblia. Realitatea este, că ei nu au ajuns la plinătatea binecuvântării care este în Hristos Isus. Acestor creștini lipsiți de bucurie mă adresez, și ce vreau să le spun, le va ajuta, dacă vor asculta. Nu contează care sunt cauzele care au dus la înfrângerea lor, sau la viața lor nemulțumitoare.

Elisei a promis oștirii aceleia că pentru cei însetați apa din belșug era aproape, și Isus, Domnul nostru, vă oferă plinătate de apă vie curgătoare. Sunt lucruri relatate de cei care L-au cunoscut, care sunt deosebit de minunate. Adu-ți aminte de cuvintele ucenicului preaiubit din primul capitol al evangheliei sale: »Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. ... Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har«. Gândește-te la marea uriașă, unde val după val se aruncă spre țârm, ca să umple fiecare golf, fiecare deschizătură și orice adâncitură. Nu se aseamănă harul lui Isus cu aceste valuri? Este așa, căci așa descrie acest om inspirat de Duhul Sfânt, ceea ce el însuși a trăit. Dar ascultă cuvintele Domnului Însuși: »Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică« (Ioan 4). Și într-un alt loc, Domnul Isus spune: »Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura« (Ioan 7). Nu sunt aceste cuvinte unele dintre cele mai captivante și mai minunate cuvinte care au ieșit din gura Sa? Aici nu este vorba de iertarea păcatelor, oricât de importantă ar fi această problemă, și nici de prezența noastră în cer, atunci când ne vom sfârși aici alergarea, pentru care Îl preamărim cu mulțumire, ci de viața din belșug, a cărei expresie se găsește în adorarea fericită crescândă și în revărsarea bunătății permanente. Este posibil aceasta? Trebuie să fie așa, căci acestea sunt cuvintele lui Isus, pe care El le-a primit de la Dumnezeu, care nu poate să mintă.

Este plinătatea, care curge val după val în viață și care apoi se revarsă în râuri. Ea curge înăuntru pentru a da binecuvântarea permanentă, și se revarsă în afară în viața de biruință și în lucrare. Ea curge într-un ținut, care până acum a fost neroditor, și se revarsă într-o lume obosită, întinată, încărcată de păcate și subjugată de diavolul, ca să vindece, să mângâie și să fertilizeze pretutindeni unde ajunge. Știu că inima ta dorește aceasta; s-ar putea să-ți dai seama că ai nevoie de așa ceva. Fie ca acest simțământ să se adâncească tot mai mult, căci cu cât dorința ta este mai aprinsă, cu atât mai mare va fi satisfacția ta. Dar cum poate avea loc aceasta?

Să ne reîntoarcem la istorisirea noastră. Omul lui Dumnezeu spune: »Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!« Este clar, că aceasta trebuie să se facă cu scopul de a aduna apa. Nu este greu să ne imaginăm hârnicia care a cuprins pe cei înarmați la porunca profetului. Niciun om nu a vrut să stea inactiv. Orice sapă și orice săpătoare a fost folosită, și tot ce putea să împiedice curgerea mult doritei ape a fost înlăturat, în aceasta constă secretul. Mai întâi gândește-te la cuvintele Domnului și Stăpânului tău. Nu te lăsa influențat de faptul că până acum nu ai cunoscut adevărul. Falimentul tău din trecut, și al altora, nu schimbă cu nimic adevărul. El stă în toată simplitatea lui uimitoare și descrie ce avem noi în El și ce se naște din atingerea noastră de El. »Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.« Acum El este proslăvit, Lui I-a fost dat cel mai înalt loc din cer, Lui,

Cel care a murit pentru noi și a înviat. De aceea nu mai există niciun obstacol, care să împiedice această apă să nu curgă din coasta Lui. Obstacolul este din partea noastră. În Numele Domnului nostru și prin harul pe care El îl dă, scoală-te și sapă! Fă groapă lângă groapă în vale! Crează posibilitatea pentru binecuvântare; nu, dă posibilitate Duhului Sfânt să lucreze. Dacă ai crezut evanghelia mântuirii tale, vestea bună despre El, care a murit pentru păcatele tale, care a fost îngropat și a înviat, atunci nu ai nevoie să te rogi pentru a primi Duhul, căci Acesta te-a pecetluit deja, așa cum confirmă Scripturile (Efeseni 1, 13-14). Dar tu trebuie să-I oferi posibilitatea ca să lucreze în viața ta, precum și pentru binecuvântările care le aduce.

Era într-o vale, unde trebuiau făcute gropi. Abia după ce omul coboară de pe muntele îngâmfării lui, se smerește înaintea lui Dumnezeu și își recunoaște imperfecțiunea, devine capabil pentru a săpa. Ți-ai dorit binecuvântare. Este această dorință suficientă pentru a săpa gropile și să dea la o parte tot ce împiedică curgerea apei? Știi care sunt obstacolele, și dacă nu ști, Dumnezeu vrea să ți le arate. Du-te la El, având pe buze rugăciunea lui David: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139).

Dar nu este groapa ta, cea care dă apa. Tot ce poți face tu, este să faci loc la ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru tine în Hristos și care nu poate fi despărțit de El. Dumnezeu a legat binecuvântările pentru toți oamenii, care sunt în legătură cu mântuirea, de Fiul Său preaiubit, și niciun om, fie el un sfânt sau un păcătos, nu poate fi binecuvântat decât prin El. Să observăm că »dimineața, în clipa când se aducea jertfa (*de mâncare*), iată că a venit apa de pe drumul Edomului, și s-a umplut țara de apă.« Această jertfă de dimineață era o umbră a valorii mari a lui Hristos pentru Dumnezeu. Dacă a fost adusă prin credință, atunci exista o mărturie că cel care aducea jertfa prețuia ce urma să vină. Dacă lăsăm modelul la o parte și legăm aplicația lui la prezent, atunci prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul nostru, devine realitate pentru noi. Atunci ne vom găsi toată plăcerea în El, în care și Dumnezeu Și-o are.

Numai într-o astfel de stare a inimii suntem gata să săpăm gropi. Epistola către Filipeni capitolul 2 ne prezintă într-un mod binecuvântat pe Domnul nostru ca replică a jertfei de mâncare de dimineață, și apostolul Pavel spune în capitolul 3: »Lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.« Cât de nimerit a făcut el gropi și cât de mare a fost răsplata lui.

Omul, care într-o oarecare măsură face ce a făcut Pavel, în al cărui suflet au curs apele, va birui cu siguranță pe moabiți, căci firea pământescă nu are nicio putere asupra celui care aparține lui Hristos și asupra celui mântuit umplut de Duhul Sfânt. Un astfel de om umblă în Duhul și nu împlinește poftele firii pământesti. „Nu eu, ci Hristos”, este deviza lui. El este mai mult decât biruitor prin Acela, care l-a iubit, și el va deveni un canal de binecuvântare deschis pentru mulți.

Viața unui astfel de sfânt nu se va mai asemana cu drumul prin pustia Edom, ci, oriunde s-ar afla, vor curge apele; în casa lui, la birou, în atelierul lui, în lucrarea lui pentru Domnul, fie ea acasă sau afară, în viață și în mărturie, zi de zi, ceas de ceas, »râuri de apă vie!«

Numai în felul acesta putem să fim înviorați, atât în ceea ce privește creștinismul nostru personal, cât și în Adunare. Dumnezeu nu reține

binecuvântările, obstacolele vin din partea noastră. Noi suntem leneși, ca să le facem loc, ținem prea mult la părerile noastre, căile noastre și prestigiul nostru, la eul nostru și la interesele noastre. Acestea sunt obstacolele. Să facem groapă lângă groapă în vale. În Numele Domnului, scoală-te și sapă!